

ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐστηρότητος, μὲ τὴν ὁποίαν τὴν μεταχειρίζονται οἱ γονεῖς τῆς. —

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, τὸν διέκοψα, τῷ ἔδωκα τὸ κτένιον καὶ τὸν διέταξα ν' ἀπέλθῃ.

Αὐτὸς ὁ Ἥλιος ἦτο λοιπὸν . . . αὐτὸς ὁ Ἥλιος! καὶ ἐβυθίσθη ἐν σκέφεις βαθείας, φιλοσοφικᾶς, μὲ τὰς ὁποίας ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ σᾶς φωτίσω, διότι οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐμποδίσω τοῦ νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ πεπωμένον καὶ εἰς ἄλλα τοιαῦτα πράγματα τῆς τύχης.

Ἐπανακάμψας εἰς Πετροῦπολιν ἐζήτησα νὰ μάθω τὰ περὶ τῆς Μαρίας, ἀνεζήτησα μάλιστα τὸν ἱατρὸν, ὅστις τὴν ἐπεσκέπτετο, καὶ μετ' ἀπορίας ἔμαθον παρ' αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἐκ δηλητηρίου, ἀλλ' ἐκ χολέρας. Τῷ διηγήθη πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζον περὶ Τεγλέφ.

— Ἀ, ἅ! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ δόκτωρ, Τεγλέφ; δὲν εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, μετρίου ἀναστήματος καὶ ὀλίγον κυφὸς — τραυλίζει ὀλίγον;

— Ὁρθότατα.

— Αὐτὸς εἶνε! Ὁ κύριος οὗτος ἦλθε πρὸς ἐμέ· δὲν

τον ἐγνώριζα ὅλως διόλου — καὶ με διεβεβαίουν ὅτι ἡ κόρη αὐτῇ ἐδηλητηριάσθη . . . Πέθανε ᾧ χολέρα, εἶπον. — Ὅχι, ἀπὸ φαρμάκι, εἶπεν — Ὅχι, ἀπὸ χολέρας! — Σὰς λέγω ἀπὸ φαρμάκι! — Εἶδον ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἦτον ἑστὰ σωστά του, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ τὸ σκληροτράχηλόν του ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πλατύν του αὐχένα . . . καὶ ἔπειτα οἱ τρόποι του ἦσαν τόσον ἀλλόκοτοι καὶ δυσάρεστοι. Νά, ἐσκέφθη, τί σημαίνει ἂν οὐ ἄπαξ ἀπέθανε . . . „Ἐστω, εἶπον, ἐδηλητηριάσθη· ἂν οὐ σὰς ἀρέσκει αὐτὸ καλότερα.“

— „Μ' εὐχαρίστησε, μοὶ ἐθλίψε μάλιστα καὶ τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησε.“ Διηγέθη ἐν τὸν ἱατρὸν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἠτύοκτόνησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ὁ ἱατρὸς οὐδὲ κἂν συνωφρυνόθη, ἀλλὰ παρετήρησε μόνον, ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι εἶδη τρελλῶν εἰς τὸν κόσμον.

— Βέβαια, πολὺ διάφορα εἶδη, ἐπανελάβα καὶ ἐσκέφθη, ὅτι δικαίως εἶπέ τις ποτὲ περὶ αὐτοκτόνων:

„Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελῶσι τὴν πρόθεσιν των οὐδεὶς τοὺς πιστεύει, ἂν οὐ δὲ τὴν ἐκτελέσωσιν, οὐδεὶς τοὺς λυπεῖται.“

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

τὸ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, οὗ ὁ βίος ὑπῆρξε συνεχὴς πρὸς ἀνάστασιν τῶν ἀρχαίων θεῶν ἀγὼν διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ παλαιοῦ βωμοῦ καὶ τῆς τοῦ σταυροῦ καταρρίψεως, ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐν τῷ ἀρχαίῳ κόσμῳ καὶ φαιδρῶν τοῦ μύθου τῆς Σφίγγος ἐξελέξεων καὶ τῶν ἄλλων τῆς Κλειοῦς σημερινῶν ἱστορημάτων, εἶνε δύσκολος ἡ ἄμεσος εἰς πολιτικὰ καὶ συμμικὰ ἱεροτραγωδίας μεταπτώσις. Τὸ ὅλως ἀπροσδόκητον τῆς ἤττης τοῦ Γιάδ-στωνος γεγονὸς καὶ ἡ τοῦ Μαρκησίου Σαλισβουρὶ ἐπὶ τὴν πρωθυπουργίαν ἀνάρρησις δὲν θὰ παρέλθῃ βεβαίως ἀνευ ριζικῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς πράγμασι μεταβολῶν, ἡ δὲ εὐαίσθητος Ἀνατολὴ θὰ αἰσθανθῇ βαθύτερον τὴν νέαν πολιτικὴν κατάστασιν, ὡς τέλειον καλεϊδοσκοπίον πολλαπλασιαζούσα μοναδικὰ γεγονότα.

Ἀλλ' ἂς ἐπανελθῶ πάλιν εἰς τὸ φίλον Σοι θέμα, τὸ περὶ συμῶν. Ἐπ' ἐσχάτων ἤρξατο νὰ παρατηρῇται μεγάλη τις τάσις εἰς ἀπομίμησιν παντὸς ὅ,τι ἐξ Ἀγγλίας ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς προέρχεται. Ἡ ἐπιρροὴ αὕτη τῶν ἀγγλικῶν συμῶν ἐπὶ τῆς ἡπειρωτικῆς ματαιότητος κρίνεται παντοιοτρόπως. Ἡ γησίνα παρισιανὴ ματαιότης, θεωρούσα τὰς περὶ τὰ συμμικὰ ἰδιοτροπίας ὡς ἀποκλειστικὸν αὐτῆς προνόμιον, διαμαρτύρεται κατὰ τῆς βρετανικῆς ταύτης ἐπιδρομῆς καὶ ὡς ὅπλα μεταχειρίζεται λόγους καὶ ἀξιώματα, ἐκ τῆς αἰσθητικῆς εὐλημμένα. Αἱ ἀλλόκοτοι ἐκεῖνα καὶ ξενότροποι ἐνδυμασίαι, ἃς φέρουσιν αἱ θυγατέρες τῆς Ἀλβιόνος ἐν Auteil καὶ Chantilly καὶ ἐν τοῖς διαφόροις λουτροῖς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἐγένοντο ἀντικείμενον πολλαπλῶν σιωμμάτων καὶ κρίνονται ὡς ἐπιτήδειαι μόνον νὰ μειώσῃ τὴν φυσικὴν χάριν τῶν Ἀγγλίδων. Καὶ ἐν τούτοις παραδόξως οἱ ἀγγλικοὶ συμῶν, μετ' ὅλας τὰς κατ' αὐτῶν ἐπιδέσεις, ἀκριβῶς ἐν Παρισίοις εὗρον τοὺς πλείστους ὁπαδοὺς καὶ δύνανται νὰ καυχῶντο, ὅτι ἐν τῇ Γαλλικῇ μητροπόλει συνέστησαν, οὕτως εἰπεῖν, ἰδίαν σχολήν.

Ἡ Γαλλίς, ἂν οὐ διὰ τοῦ πνεύματός της ἐπετέθη κατὰ τῆς νέας ταύτης ῥοπῆς, μεταχειρίζεται κατόπιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φιλαρεσκείας της πρὸς ἀληθῆ, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, λατρείαν τοῦ ἀγγλικοῦ συμῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν Παρισίοις δύνανται τις νὰ εὕρῃ σήμερον ἀντιπροσώπους τῶν μᾶλλον διακεκριμένων λονδινέων ῥαπτῶν τοῦ συμῶν, ὧν πελάται εἶνε ἅπας ὁ κομψευόμενος κόσμος τῶν Παρισίων.

Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀγνοῇς παντάπασιν τὰς ἀγγλικὰς σχέσεις, ὅπως ἐκ τῶν ὑπερβολῶν τούτων ὀλίγων, ὑπὲρ τὸ δέον φιλαρέσκων, γυναικῶν ἐξαγάγῃς ἐν γένει συμπέρασμα τι περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἀγγλικῆς καλαισθησίας. Γνωρίσματα ταύτης πασίγνωστα εἶνε ἡ σεμνότης, ἡ ἀπλότης καὶ ἡ

τάσις πρὸς τὸ φυσικόν, καὶ τὰς ιδιότητας ταύτας οὐδέποτε ἐδυοσίασεν ἡ ἀγγλικὴ καλαισθησία εἰς τὸν βωμὸν οἰουδῆτιος ἐκ Παρισίων συμῶν. Τὰ ἐνδύματα τῶν εὐῆγμένων Ἀγγλίδων οὐδαμῶς στεροῦνται κομψοπρεπείας, ἀπ' αὐτῶν ἐλλείπει μόνον πᾶσα τέχνη ἐπιτετηδευμένης ἐκκεντροκότητος, πᾶν μέσον ἐκυστικῆς φιλαρεσκείας καὶ ἡ ἀπαραδειγματιστος ἐκείνη πολυτέλεια, ἥτις εἶνε κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν παρισιανῶν ἱματισμῶν. Ἡ διαφορὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ἱματισμοῦ ἔγκειται ἀλλοῦ καὶ δύναται νὰ κριθῇ μόνον διὰ τῆς ἐξετάσεως ἐν γένει τοῦ χαρακτήρος τῶν Ἀγγλίδων. Αὗται εἶνε γυναῖκες πρακτικαί, εὐσταθεῖς, μᾶλλον ἀνδρικαὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ μὴ ὑποκειμένης εἰς τὰς ἐλαφρὰς ἀδυναμίας τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ Ἀγγλίς ἔχει αἶμα ὑγιές, κρίσιν ὑγιᾶ καὶ ἀτομικότητα ἐκδεδηλωμένην. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς δὲν εἶνε συμβαρυντικὸς, οὐδεμίαν ἐνέχει ἐπιτήδευσιν αἰσθητικῶν ἐκνευρισμῶν καὶ δὲν υποβάλλεται εὐθὺς εἰς ἐπιπολαιούς καὶ ἀλόγους μεταβολάς. Πᾶν ὅ,τι ἡ Ἀγγλίς φορεῖ, εἶνε πρακτικόν, ὑγιεινὸν καὶ σκόπιμον. Εἶνε συνειδησμένη τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους νὰ ζῇ ἐν τῇ ἐξοχῇ, νὰ ταξειδεύῃ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο νὰ κινῆται εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἀναλόγως δὲ καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐλευθέρως ταύτας καὶ ἐκούσας κινήσεις καὶ ἔξεις τῆς ἐκλέγει καὶ τὸν κατάλληλον ἱματισμὸν. Διὰ τὰ ἐνδύματα ἰδίως τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ ταξειδίου ἀπαράμιλλος εἶνε ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐφευρετικότης τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ῥαπτῶν τοῦ συμῶν. Οὐδεμίαν ἄλλην εὐρωπαϊκὴν βιομηχανίαν δύναται ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν ἀγγλικὴν ἐν τῇ παραγωγῇ καταλλήλων καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναπαυκτικῶν ὑφασμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγγλικὸς συμῶν ἐπιδίδωκε κατὰ προτίμησιν μόνον πᾶν ὅ,τι συνάδει πρὸς τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν περὶ τὰς κινήσεις τοῦ σώματος εὐχέρειαν, διὰ τοῦτο δυνατόν πολλὰκις νὰ μὴ ἀνέχεται τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμογὴν τῶν αὐστηρῶν τῆς καλαισθητικῆς νόμων.

Τοιαύτη, φιλάττη μου, εἶνε ἡ φύσις τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν θυγατέρων τῆς Ἀλβιόνος. Ἐν τούτοις μετ' ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιρροῆς, δὲν μένει ἀπαρατήρητος ἡ ῥοπὴ αὐτῶν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν συμμικῶν χρωμάτων εἰς τὸ ἀπομιμῆσθαι τὰς γαλλικὰς ὁρέξεις. Προσφιλές αὐτῶν χρώμα ἐφέτος εἶνε τὸ „τῆς ἀσθενικῆς μελάνης“, τὸ τῆς „σποδοῦ“ (ashcolours), τὸ τῆς „turquoise malade“, καὶ ἅπασαι αἱ ἀμαυραὶ ἐκεῖνα ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου καὶ φαιοῦ, ἃς προώρισαν αἱ ῥάπτρια τῶν Παρισίων διὰ τὴν ἐπερχομένην συμμικὴν περίοδον. Ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν χρωμάτων δύο εἶνε τὰ προσφιλέστατα, ἰδίως δι' ἱματισμοὺς συναναστροφῆς, τὸ τοῦ „φύλλου ῥόδου“ (feuille de Rose) καὶ „τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἰνδιᾶς“ (ciel des Indes).

Αἱ ἰδιοτροπία καὶ αἱ φαντασιοπληξίαι τῆς Ἀγγλίδος οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς τὰς τῆς Γαλλίδος γυναικὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἀγγλικοῦ συμῶν δὲν τολμᾷ νὰ ἐκδηλωθῇ καθ' ὅλας τὰς διευδύνσεις, ἀλλὰ μόνον προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἐνδυμάτων προσφόρων διὰ τὸν καθημερινὸν καὶ πρακτικὸν βίον. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· αἱ γυναῖκες τῆς ἡπείρου ἀν

δὲν μιμηθῶσι καὶ ὅλα τὰς Ἀγγλίδας, πάλιν ὁμῶς ὀφείλουσιν εἰς αὐτὰς αἰδῶν εὐγνωμοσύνην, διότι μετὰ τῶν καινοτομιῶν τῶν μετήγγισαν εἰς αὐτάς συγχρόνως καὶ τὴν „ὕψειαν“, τὸ τιμαλφέστερον τοῦτο πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν. Δὲν ἀπέχει, ὡς κάλλιστα γινώσκεις, πολὺ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ἦν μεγάλη εὐγένεια καὶ ἄκρον αὐτον ἀναπτύξεως ἐθεωρεῖτο, ἡ γυνὴ νὰ διέρχεται ὁλοκλήρους νύκτας ἄυπνος, νὰ καταμολωπίζει καὶ διαστρεβλύνῃ τὴν τρυφερόν σῶμά της καὶ νὰ ἔχῃ ὥχρον ἢ ὅπως ἄλλου

πρόσωπον, πρόστυχον δὲ καὶ ἀγροίκον ἀπεκάλουν πᾶσαν τὴν ἔχουσαν αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς ἡ τῆς ὁποίας τὰ νεῦρα δὲν προυκάλουν συνεχεῖς ὕστερικας ἐπαναστάσεις.

Αὕτη εἶνε ἡ σπουδαιότητα ἐπιρροῆς τῆς σχολῆς τῶν „bons garçons“, ὡς ὀνομάζει ἡ ἀντιαγγλικὴ παρισιανὴ τὴν νέαν προπαγάνδαν τῆς ἀγγλικῆς καλαισθησίας.

Οἱ πῖλοι, ὧν καινοφανέστατον ἀγγλικὸν ὑπόδειγμα Σοὶ ὑποβάλλω καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, καὶ ἂν τότε Σοὶ ἔγραφον, εἶχον ὑπερβολικὸν ὕψος καὶ ὁμοιάζον μᾶλλον μὲ πύργους, ἤρχισαν πρὸ ὀλίγου νὰ κατέρχωνται εἰς τὴν ἀρχικὴν καὶ φυσικωτέραν αὐτῶν μορφὴν. Σπανίως

μόνον βλέπω ἤδη καὶ ὁδὸν στρογγύλους πῖλους μετὰ προεξέχουσιν αἰχμηρῶν κεφαλῶν, ἔχοντας καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς πῖλους τῶν ληστοῦ τῆς Καλαβρίας καὶ ἀπαιτοῦντας ὅλα τὰ ἄνθη ἀνδοκομείου, ὅπως δι' αὐτῶν κοσμηθῶσιν. Ὅμοιως καὶ αἱ ὑπερβολικῶς πλατεῖαι ταινίαι ὑπεχώρησαν εἰς στενότερας ἐκ βελούδου, τριχάπτου καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ᾧ γίνεται μὲν καὶ τώρα χρῆσις τῶν ἀνδῶν, ἀλλ' οὐχὶ τόσο ὑπέρμετρος, καὶ περιορίζεται μᾶλλον εἰς κάλυκας ῥόδων, εἰς ἴα, εἰς ἄνθη ἡλιοτροπίου, κίντρινα καὶ βαθύχροα κάρδαμα κτλ. Πολλοὶ θερinoὶ πῖλοι στολίζονται ἐπίσης διὰ καρπῶν, καὶ πρὸ πάντων οἱ χονδροειδῶς πεπλεγμένοι ψιᾶδινοι πῖλοι, ὧν μεγάλη χρῆσις γίνεται κατὰ τὰς διαφόρους θερinὰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰς ἐπισκέψεις τῶν λουτρῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Πολλοὶ καὶ κομφαὶ καινοτόμοι ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀλεξήλιων· ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ βεβαίως οὐδεὶς ἢ μᾶλλον οὐδεμία εἶνε ἡναγκασμένη ν' ἀκολουθήσῃ ὁρισμένους συρρικνοὺς κανόνας, ἐξ ἐναντίας δὲ εἶνε ἐλευθέρη νὰ ἐκλέξῃ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἰδίας καλαισθησίας καὶ τῶν διαστάσεων τοῦ βαλαντίου της. Πολλοὶ ἔχουσι δι' ἐκάστην ἐνδυμασίαν ἰδιαίτερον ἀλεξήλιον, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ χρῶμα, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τὸ ὕψος. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ συνδυάσῃ τὴν κομψότητα πρὸς τὴν οἰκονομίαν δὲ προτιμᾷ πάντως ἀλεξήλιον ἐξ ὑποκιτρίνου, ἢ ἐρυθροῦ, ἢ πρασίνου, ἢ ὑποκύνου μουαρέ μετὰ παρυφῆς ἐκ μαύρου τριχάπτου Chantilly, ὅπερ ἀρμόζει καὶ πρὸς ὅλα σχεδὸν τὰ νεώτατα εἶδη τῶν ἱματισμῶν. Ἀπ' ἐναντίας ἐκείνη, ἥτις ἀγαπᾷ μᾶλλον τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἀλλαγὴν καὶ ἐπομένως ἔχει ἀνάγκην πλείονος ἀλεξήλιων, προκρίνει τοιαῦτα ἐκ μετὰξης Chantilly καὶ πρὸ πάντων ἐκ ποικιλοστίκτου ὑφάσματος étamine. Κομφότατα μὲν, ἀλλὰ λίαν ἀλλόκοτα καὶ ἐπιδεικτικὰ εἶνε τὰ ἀλεξήλια τῆς Θεοδώρας ἐκ χρυσοῦ étamine, περικεκαλυμμένα διὰ μαύρου τριχάπτου, κεκοσμημένα διὰ ταινιῶν ἐξ ἐρυθροῦ ὁλοσηρικοῦ καὶ ἔχοντα ἐμβλημα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος.

Οἱ κομφευσόμενοι τῶν Παρισίων ἐκήρυξαν ἐπ' ἐσχάτων πόλεμον κατὰ τοῦ λευκοῦ ὑποκαμίσου, οὕτως ὥστε τὴν σήμερον βλέπει τις αὐτοὺς περιφερομένους εἰς τὰ διάφορα βουλευθῆρα μὲ χρωματιστὰ ὑποκάμισα καὶ λευκὰ περιλαίμια καὶ χειρίδας. Τινὲς τῶν ἀνοήτων τούτων θεραπόντων τοῦ συρμοῦ πολλὰκις ἐφάνησαν εἰς τὸ Théâtre français, φοροῦντες μαῦρον φράκον, κυανοῦ ὑποκάμισον, λευκὸν περιλαίμιον καὶ ἐρυθροῦν λαμποδέτην. Εὐχρῆς ἔργον εἶνε νὰ μὴ εὗρωσιν αἱ ἀνοήσιαι αὐταὶ μιμητάς, διότι ἂν καὶ εἰς τινὰς περιστάσεις, οἷον κατὰ τὰ ταξείδια κτλ. τὰ χρωματιστὰ ὑποκάμισα εἶνε τῷ ὄντι χρήσιμα, ἐν τούτοις οὐδὲν ἄρμόζουσιν εἰς ἐκλεκτὰς συναστροφάς, ὅπου ἀπαιτεῖται μεγαλειτέρα ὁπωςδήποτε προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια περὶ τὸν ἱματισμόν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ

ἡ Σὴ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ — Α. Π. Σ. εἰς Ροστόβιον. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενὴ ὑποστήριξιν. Ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τοὺς δέκα ἔξ. Τὸ ἀντίτιμον ἐλήφθη πλήρες. — κ. κ. Γ. Π. Τσ. εἰς Τραπεζοῦντα, Γ. Κ. εἰς Κίον, Α. Κ. εἰς Βασιλὸν, ἐλήφθησαν. Εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφέντας ἀπεστάλησαν. — κ. κ. Ν. Β. καὶ Σαν εἰς Θεσσαλονίκην. Κατὰ τὰς ὁδηγίας Ὑμῶν. — κ. κ. Γ. Δ. Β. καὶ Στ. Τ. εἰς Ὁδησσόν. Ἐνεγράφησαν. Πρὸς πάντας ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Π. εἰς Σόφειαν. Ἀπεστάλη ὅλη ἡ σειρά. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. ὡς ἐπιθυμεῖτε. — κ. Γ. Δ. Α. εἰς Φιλιππούπολιν. Ἐγράψαμεν εἰς Ἀθήνας. — κ. Μ. Β. εἰς Δρέσδην. Ἀπεστάλη. — κ. Ι. Γ. Τσ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη. Θὰ ἔχητε τὰ αἰτηθέντα. — κ. Θ. Μ. εἰς Πειραιᾶ. Ἀπεστάλησαν, — κ. Σ. Κ. εἰς Λονδίον. Εἶνε καιρὸς νομίζομεν νὰ λαμβάνηται δυσκόλως ὑπ' ὄψιν αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν ἀνευ συγχρόνου ἀποστολῆς τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς. Τὸ ἐμπόρευμα μετὰ πάροδον ὁλοκλήρου ἐξαμηνίας βαρύνει ἀρκετὰ καὶ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποστολῆς μάλιστα. — κ. Ν. Ζ. εἰς Βορδὶγαλλὰ. Ἀναμένομεν τὸ ἀντίτιμον διὰ ν' ἀποστείλωμεν τὰ αἰτηθέντα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τὸ παρισυνῆ τοῦ μύρμηκα (γραμμένον διὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲ εἰκόνας ἐν σελ. 177, 178 καὶ 179). — Προσόντα φυσικὰ καὶ ἐπαγγέλματος ἐκλογὴ ὑπὸ Ι. Β. Μ. — Ὁ Κόκκυξ ὑπὸ Ἰγνεύμονος (μετὰ εἰκ. ἐν σελ. 185). — Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μετεωριτῶν ὑπὸ Β. Χ. (μετὰ 10 εἰκόνων ἐν σελ. 186, 187 καὶ 188 — τέλος). — Ὁ ἀνθρώπος τοῦ πεπρωμένου, διήγημα ὑπὸ Ἰβάν Τουργένιεφ (τέλος). — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. — Ὑποχώρησις Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου (εἰκόνας ἐν σελ. 189) καὶ τῆς ἡμετέρας Σφίγγος (εἰκόνας ἐν σελ. 180—181) πρὸ τοῦ ἀριστοτάτου ὑπουργοῦ τοῦ Σαλιαβουρῶ. — Νευρικαὶ καὶ ἄλλαι ιδιότητες τῆς Ἀνατολῆς. — Ἐπιδρομὴ τῶν ἀγγλικῶν συμῶν εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην. — Ὑποταγὴ τῶν Γαλλίδων εἰς αὐτοὺς. — Πολλοὶ καὶ ὁρθοὶ παρατηρήσεις περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἀγγλίδων. — Τίνα τὰ γνωρίσματα τῆς συρρικνῆς αὐτῶν ἰδιοσυμίας. — Εὐγενετικὴ ἐπιρροὴ ταύτης ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῆς ἡπείρου. — Οἱ σημερινοὶ πῖλοι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἡμῶν ἐν σελ. 192. — Νεώταται περὶ γυναικείων ὁμηγελλῶν καὶ ἀνδρικών ἀνοήσιων εἰδήσεις. — Μικρὰ Ἀλληγογραφία.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur, ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.